

at overvinde, inden man naaede saa vidt, at man kunde faa Lovforslaget behandlet færdigt og sendt over her til Landstinget.

Om Lovforslagets Enkeltheder skal jeg fatte mig meget kort, dels fordi den højtærede Landbrugsminister har omtalt de væsentligste af de Forandringer, der sker, for saa vidt Loven vedtages, dels ogsaa fordi jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer, som særlig interesserer sig for dette Spørgsmaal, har fulgt de Forhandlinger, der har fundet Sted i Folketinget. Med Hensyn til Kapitel I, der omhandler Jagtretten, skal jeg kun sige, at jeg for mit Vedkommende — og jeg tør sige, det gælder den Gruppe, paa hvis Vegne jeg her taler — har den Opfattelse, at Jagtretten bør være knyttet til Besiddelsen, til Ejerforholdet til Jorden. Der kan naturligvis være en Række Spørgsmaal, som der under visse Forhold nok kunde være Grund til at overveje, ikke mindst i Forbindelse med Spørgsmaalet om smaa Ejendomme, der støder op til store Skove. Men den højtærede Minister har jo været inde paa en Omtale af dette, og jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Uddybning deraf.

Kapitel II, der handler om Jagtrettens Udøvelse, ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger til. Ifølge Lovforslaget kan Børn under 15 Aar overhovedet ikke faa Jagttegn. Jeg skulde for mit personlige Vedkommende ikke have haft noget imod, om man havde sat en højere Aldersgrænse. Der er den Bestemmelse i Lovforslaget, at for unge Mennesker i Alderen fra 15 til 18 Aar skal Forældre eller Værge give Tilladelse, før Jagttegnet kan udstedes. Men naar man ser hen til de Ulykker, der sker ved uforsigtig Omgang med Skydevaaben, kan man ikke undlade at lægge Mærke til, at saadanne Ulykker i særlig Grad hidrører fra de yngste af dem, der overhovedet tager Skydevaaben i deres Hænder. Derfor skulde jeg ikke have haft noget inod, at man havde sat Aldersgrænsen op til 16 eller eventuelt 17 Aar i denne Forbindelse. Hvad Jagttegnet i øvrigt angaar, skal jeg gøre opmærksom paa, at det utvivlsomt vil medføre, at en hel Del af det tilfældige Skydere, som man har ikke saa ganske lidt af, vil forsvinde, naar der skal skaffes et Jagttegn, og naar der skal betales for det, selv om det ikke drejer sig om nogen stor Sum. Jeg hilser derfor denne Bestemmelse i Lovforslaget med stor Tilfredshed. Endelig vil jeg gerne sige, at jeg med Glæde gaar med til at

stemme for den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 15 om Fortabelse af Jagttegnet. Det forekommer mig at være en ganske udmærket Bestemmelse og en Bestemmelse, der sikkert vil virke i ret høj Grad i Retning af, at Loven overholdes, at Mennesker, der har været straffet to Gange for Jagtforseelser, overhovedet ikke i de følgende 5 Aar kan komme i Besiddelse af et Jagttegn. Denne Bestemmelse, der maaske ved en flygtig Betragtning ser mindre betydende ud, vil utvivlsomt faa en ret væsentlig Betydning.

Til Kapitel III, der omhandler Fredningsbestemmelserne, har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre, ikke fordi der ikke paa dette Omraade er indført en Række Ændringer, men fordi disse Ændringer, som det ogsaa før blev nævnt af den højtærede Landbrugsminister, i alt væsentligt gaar ud paa at virke beskyttende overfor Vildtet, og da det er Tilfældet, kan jeg sige, at jeg som Helhed maa hilse disse Ændringer med Tilfredshed.

Endelig skal jeg nævne, at der i Kapitel VI, der beskæftiger sig med Straf og Paatale i Anledning af ulovlig Jagt, er indføjet en Bestemmelse, gaaende ud paa, at saadanne Forseelser kan behandles som almindelige Politisager. Jeg anser ogsaa dette for et væsentligt Fremskridt i Sammenligning med den bestaaende Tilstand, hvor Vidner maa skaffes til Veje, for at man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at man kan komme saadanne Lovovertrædelser til Livs, som er knyttet til ulovlig Jagt.

Et Spørgsmaal, der har givet Anledning til ikke faa Bemærkninger og mange Overvejelser, er den Situation, som en bestemt Befolkningsklasse eller en bestemt Klasse erhvervsdrivende her i Landet kommer til at staa overfor ved Lovforslagets Gennemførelse. Jeg tænker her paa Fiskerne. Jeg skal imidlertid ikke nærmere omtale disse Forhold, idet jeg forudsætter, at en af mine ærede Meningsfæller, som er særlig interesseret paa dette Omraade, vil gøre nogle Bemærkninger om Lovforslaget.

Spørgsmaalet om Natjagt er vel nok det, der ved Behandlingen i Folketinget har voldt de betydeligste Vanskeligheder. Jeg vil gerne straks sige, at det Ændringsforslag, som blev stillet til tredie Behandling af Lovforslaget i Folketinget, gaaende ud paa, at Landbrugsministeren kan give Tilladelse til Natjagt paa Raa- og Kronvildt i Tilfælde af, at det gør Skade paa Markagrøder, efter min Opfattelse vil virke i ikke ringe Grad beroligende for de Mennesker, der har deres Jord liggende